

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

4. An, ut Indulgentia Altaris privilegiati prosit defunctis, opus sit, ut Sacerdos Missam celebrans sit in statu gratiae? Ex p. 9. tr. 2. res. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

unde collegerit promissionem hanc diuinam quoad aliquem effectum, & non quoad totum? si enim Deus promittit acceptationem Indulgentiarum pro viuis quoad totum effectum, & promittit acceptationem pro defunctis; non potest colligi non promississe etiam quoad totum effectum pro Defunctis, sicut & pro viuis; cum promissio illa in vtriusque colligatur ex predictis verbis Matthaei 16. in quibus nulla sit discretio viuorum, & defunctorum.

5. Nec obstat dicere, si Indulgentia infallibili lege iustitia profunt determinate animabus Purgatorij, quibus applicatur; cur post applicatam Indulgentiam, qua liberatur anima à Purgatorio, applicentur eidem alia Indulgentia, Sacrificia, & suffragia? Respondetur enim id sanctissime fieri: Primò, quia non nobis constat de veritate huius opinionis; cum Doctores graues opinentur, non esse legem infallibilem, qua Deus acceptet totum, quod singulis animabus applicatur. Secundò, quia, vt Indulgentia valeat, requiritur causa proportionata: potest autem accedere, eam non sufficere ad Indulgentiarum concessionem, quanta requiritur ad liberandam hanc determinatam animam à Purgatorio. Vt ergo securiores reddamur, & certiori, quo possumus, modo Defunctis succurramus, solent Indulgentia multiplicari, vt si qua non profuerint, aut certe minùs valuerint, aliarum applicatione suppleantur.

6. Nec obstat secundò asserere, quòd si Indulgentia valerent ex condigno, & certa lege, sequeretur, quòd Pontifex posset vno die exhaurire Purgatorium. Respondet enim Caietanus *Opusculo 16. q. 5.* id fieri non posse: quia Indulgentiae is duntaxat Defunctis profunt, qui, vt prodessent, meruerunt. Ij autem id meruerunt, qui, dum viuerent conati sunt, quantum in ipsis erat, pro peccatis suis satisfacere. Verùm hac sententia sup. iam satis à nobis operanti, quae omnes enim, qui in gratia discedunt, capaces sunt cuiusvis influxus meritorum Christi, qui per Indulgentias dispensatur. Non enim fundamentum communionis suffragiorum Ecclesiae est particulare aliquod meritum; sed status gratiae, ob quem satis digni sunt qui iuuentur. Et hoc solum vult D. Augustinus *lib. de cura pro mortuis, cap. 1.* & in *Enchiridio, cap. 109.* cum ait, illis prodessent suffragia, qui meruerunt, vt sibi prodessent possent: solum enim damnatos excludit, vt patet ex diuisione, quam ibi instituit. Respondeo ergo Pontificem id non posse praestare, quia non subest causa, ob quam potestate Clauium tam ingens dispensatio fieri queat: atqui dispensatio sine iusta causa est irrita. Et ideo nostram sententiam in casu Missae Altaris priuilegiati in terminis docuit Rubeus *de fructu, & applicatione Sacrificij Missae, lib. 3. disp. 2. q. 2. dub. 5. n. 8.* vbi ita asserit: [Sententia haec non solum intelligenda est de Missis priuilegiatis, seu Indulgentiis illis annexis; sed de omnibus aliis Indulgentiis, quae quomodolibet Defunctis applicari possunt; vt sunt affixae Medaliis, visitationibus Ecclesiarum, &c. ita vt, sicut Sacerdos dicendo Missam priuilegiatam pro Defuncto, illum infallibiliter liberat à Purgatorio; ita & secularis communicando cum Medalia, si talis Indulgentia ei appensa sit.] Sic ille, & ego.

Sup. in Ref. que hic est inf. 7. & in alio §. eius not.

RESOL. IV.

An, vt Indulgentia Altaris Priuilegiati profic Defunctis, opus sit, vt Sacerdos Missam celebrans sit in statu gratiae? Ex p. 9. tr. 2. Ref. 4.

§. 1. Respondeo negatiuè: nam, licet aliqui Doctores requirant, obtinentem Indulgentiam pro defunctis, debere esse in statu gratiae, tempore, quo perficitur opus. & Indulgentia Defuncto communicatur: sic Emmanuel Sa *verb. Indulgentia, n. 2.* excipit tamen, nisi opus fuerit nomine Ecclesiae fa-

Sup. hac dis. sic. huius rituli in Ref. seq. & inf. in fin. huius Ref. Sup. hac doct. ibid. & inf. in tr. 5. Ref. 36.

ctum, vt Missae Sacrificium: ego tamen contrariae sententiae absolute adhaereo in omnibus Indulgentiis pro Defunctis; nam pro Indulgentia applicanda Defunctis gratia non requiritur vt principium operis iniuncti, quia esto, nec satisfactorium sit nec meritorium; aptum esse potest ad Indulgentiae consecutionem: sed requiritur, vt obicem tollat, & subiectum disponat Indulgentiae suscipiendae: at viuis, qui Indulgentiam pro Defuncto obtinet, exequendo opus iniunctum, Indulgentiam non suscipit, sed conditionem pro consecutione Indulgentiae exequitur, ergo status gratiae non est in illo necessariò requisitus. Itaque opus, sub cuius conditione conceditur Indulgentia, est sola conditio, non causa mouens Deum ad Indulgentiam acceptandam. Nec Indulgentia inficitur ex malitia personae operantis; sicut nec inficitur Sacrificium Missae, vel Sacramentum, ex malitia personae sacrificantis, vel administrantis: eò quòd suum valorem non habent ex persona proximè operante; sed ex meritis, & satisfactione Christi. Ex his infertur discrimen inter suffragium, quòd priuata persona in proprio opere fundatum offert Deo pro Defunctis, & Indulgentiam: nam illud, nisi fiat à persona grata, non prodest Defunctis: eò quòd suum valorem accipit à persona operante, quae in peccato existens, nullum valorem communicat suis operibus. Nec refert, quòd opus bonum à peccatore exhibitum valeat pro se tanquam meritum de congruo apud Deum: quia plus requiritur, vt opus acceptet pro aliis, quam pro se. Indulgentia verò valorem habet à meritis, & satisfactione Christi, & Sanctorum, qui per peccatum personae operantis non amittitur.

2. Nec obstat dicere: quia sicuti ad lucrandum sibi Indulgentiam requiritur status gratiae; sic ad lucrandum pro altero: nam peccatum non magis impedit ad acquirendum beneficium ipsimet operanti, quam alteri. Nam respondeo, negando paritatem: quia gratia requiritur solum ad tollendum obicem in eo, qui Indulgentiam est lucraturus; & ideo necessariò requiritur in eo, cui applicatur; non autem in eo, qui ponit opus iniunctum, & Indulgentiam applicat. Ex hoc patet discrimen inter ipsum operantem, & alios; nam operans, vt de facto lucratur Indulgentiam pro se, debet esse in gratia, per quam tollitur impedimentum peccati: at respectu aliorum non ita: idcirco dicimus, gratiam requiri in suscipiente Indulgentiam, non autem in applicante; & quando operans sibi ipsi eam applicat, requiritur in ipso gratia, non vt operans, sed vt recipiens. Denique dicimus, aequè impediri fructum, & valorem Indulgentiae ipsi operanti, & alteri; considerando vtrunque, vt sunt formaliter recipientes. Et ita nostram sententiam docent Doctores, quos citat, & sequitur Castrus Palanus *tom. 4. tract. 24. disp. vnic. punct. 10. n. 10.* quibus ego addo Amicum in *Cur. Theol. tom. 8. disp. 20. sect. 3. n. 101.* Bardi in *Bull. Cruc. part. 4. tract. 3. cap. 2. sect. 3. n. 2.* Quintanad, in *Theol. mor. tom. 1. in Append. tract. 1. §. 1. disp. 6. n. 1.* & in specie casus nostri Rubeus *de fructu, & applicatione Sacrificij Missae, lib. 3. disp. 2. q. 2. dub. 5. n. 8.* vbi sic ait: [Aduerte, vt per viuos fiat id, quòd requiritur ad applicandam Indulgentiam defunctis; non requiritur tamen, vt viui opus iniunctum exequentes sint in gratia: vnde secularis in mortali communi- catione cum Medalia pro Defuncto, non impedit effectum Indulgentiae; sicut nec Sacerdos pro eodem in mortali celebrans.] Ita ille, cui etiam adde Philipp. de la Cruz in *Theodoro Ecclesiae, tract. 2. §. 6. n. 5.*

RESOL. V.

An Sacerdos in statu peccati mortalis celebrans in Altari Priuilegiato liberet animam à Purgatorio? Et